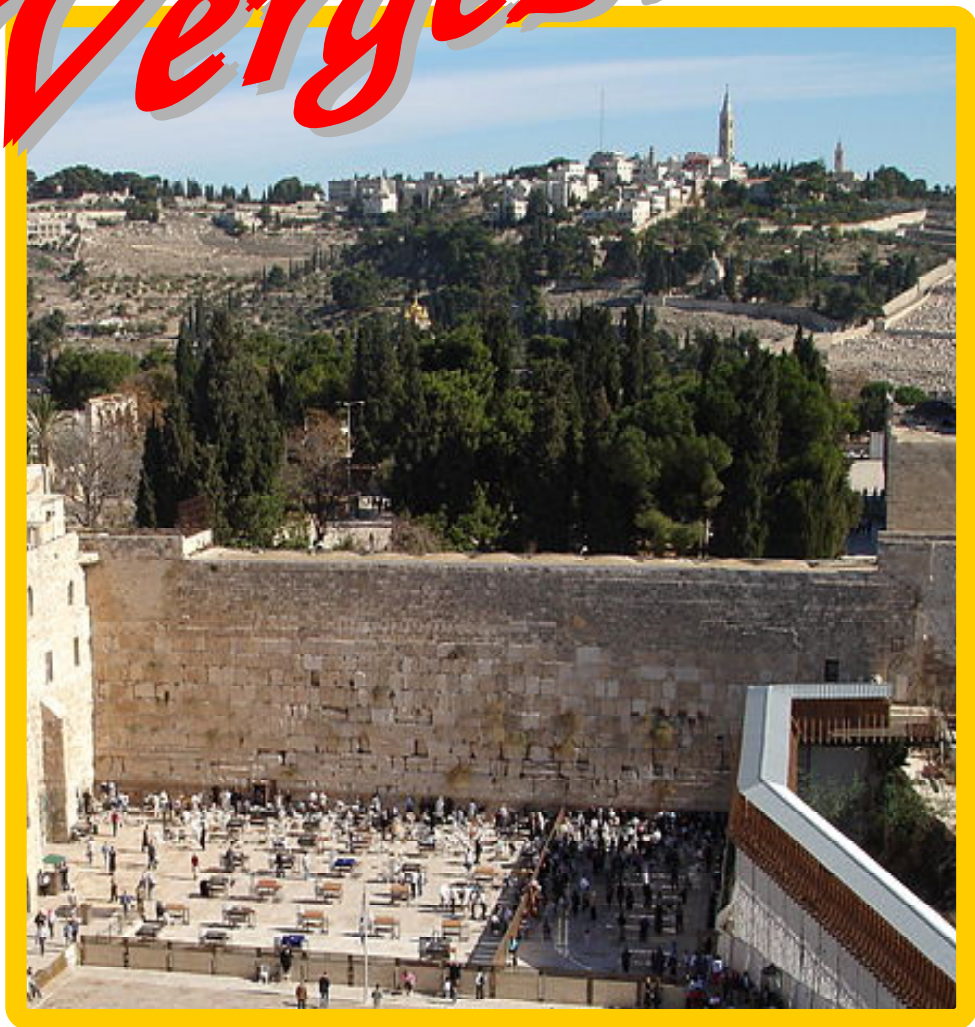

Vergezichten

**Jeruzalem, staar je niet blind op
je Klaagmuur! Kijk er over heen!**

Gerard van Noppen

Gerard M.W. van Noppen,

Netterden, zomer 1985

(Bewerking: Jaap van Heiningen, Vélez-Málaga, lente 2013)

Uitgave:

PRESSING ON!

Apartado 31

29700 Vélez-Málaga Spanje

pressingonstill@gmail.com

Vergezichten

Inhoud:

Het Doel

Gods Opzet Doorkruist?

De Zondvloed

De Torenbouw van Babel

Israël - het Uitgekozen Volk

Israël - de Heerlijkheid Vertrekt

Israël - in de Tijden van de Heidenen

De Volken in de Tijden van de Heidenen

God in de Tijden van de Heidenen

Het Nieuwe Uitgekozen Volk

De Afsluiting

VOORWOORD

Voor het begrijpen van de Bijbel, en daarmee de zin van het leven, kan een overzicht van de wereldgeschiedenis erg nuttig zijn. In dit boekje heb ik geprobeerd zo'n overzicht te geven. Ik hoop van harte dat het zal helpen bij het lezen van de Bijbel en bij het leren kennen van God en van Zijn Zoon, Jezus Christus, want

"Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enig waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt"

(Johannes 17:3).

HET DOEL

"Vervult de aarde en onderwerpt haar, heerst over de vissen van de zee en over het gevogelte van de hemel en over al het gedierte, dat op de aardbodem kruipt" (Genesis 1:28).

De aarde behoort aan God. Hij heeft die geschapen (Gen. 1:1); Hij zorgt ervoor (Psalm 145:16); Hij is de Koning ervan (Ps. 47:3).

God wil het bestuur over de aarde echter niet alléén uitoefenen. Hij verlangt ernaar, dat de mensen daarbij mét Hem zullen samenwerken, ja, dat de mensen námens Hem zullen regeren. Niet als marionetten, maar als mensen die van God houden en uit eigen vrije wil afhankelijk van Hem zijn.

God scheidt de mens daarom zo, dat hij regeren kan. Hij scheidt hem naar zijn eigen beeld (Gen. 1:27), weliswaar minder dan de engelen voor wat betreft sterkte en macht (2 Petrus 2:11), maar toch met heerlijkheid en luister gekroond (Ps. 8:6-7). God scheidt ook alles wat de mens voor zijn bestaan nodig heeft (Gen. 1:29). En tenslotte zorgt God ervoor dat het menselijk ras kan voortbestaan en zich kan uitbreiden. Hij scheidt de mens immers als man (Adam) en vrouw (Eva) (Gen. 1:27), zodat de apostel Paulus in Athene kon zeggen: "God heeft uit één enkele het hele menselijk geslacht gemaakt" (Handelingen 17:26).

God voorziet dus in alles wat de mens nodig heeft voor de uitoefening van zijn taak als medebestuurder van de planeet, en geeft hem dan de opdracht waarmee dit hoofdstuk begint.

GODS OPZET DOORKRUIST?

"Zij nam van zijn vrucht en at en zij gaf ook haar man, die bij haar was en hij at" (Genesis 3:6).

"Door één mens is de zonde de wereld binnengekomen" (Romeinen 5:12).

Het blijkt dan, dat de mens niet "namens God" wil werken, maar onafhankelijk van Hem wil zijn. Hij luistert niet naar God, maar doet zijn eigen zin (Gen. 3:6). Hij wordt dan een slaaf van "de Boze", waardoor de aarde óók onder de macht van de Boze komt (Lucas 4:5-6).

Is Gods plan nu vrijdeld? Natuurlijk niet, want God zegt van zichzelf: "Ik heb gesproken, Ik doe het ook komen; Ik heb het ontworpen, Ik

breng het ook tot uitvoering" (Jesaja 46:11b), en: "Ik werk en wie zal het keren?" (Jes. 43:13b). God gaat toch door!

Dat wordt direct al duidelijk in het eerste gesprek dat God na de "zondeval" met Adam en Eva voert. Hij belooft de mens: "Er komt 'zaad' dat de kop van de slang zal vermorzelen" (Gen. 3:15). Straks zal er uit het zaad van de mens één tevoorschijn komen, die "het Zaad" zal zijn, de "Nieuwe Mens". Hij zal de kop van de slang vermorzelen, dat wil zeggen, een eind maken aan de macht van de Boze en Hij, de Nieuwe Mens, zal regeren over de aarde!

Vanaf dit ogenblik zien wij God aan het werk om die belofte waar te maken (Joh. 5:17). God gaat daarbij zijn eigen gang en volgt zijn eigen gedachten, die op een hoger plan staan dan die van ons (Jes. 55:9). Meestal zien wij niet hoe God werkt en kennen wij zijn gedachten niet, maar alle onwetendheid en tegenstand ten spijt, voert God zijn plannen uit (Ps. 8:7). De Mens zál regeren over de aarde!

DE ZONDVLOED

"Dit is de geschiedenis van Noach. Noach was onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man; Noach wandelde met God... De aarde nu was verdorven voor Gods aangezicht, en de aarde was vol geweldenarij. En God zag de aarde aan, en zie, zij was verdorven, want al wat leeft had zijn weg op de aarde verdorven.

Toen zei God tot Noach: Het einde van al wat leeft is door Mij besloten, want door hun schuld is de aarde vol geweldenarij, en zie, Ik ga hen met de aarde verdelgen. Maak u een ark... Want zie, Ik ga een watervloed over de aarde brengen om al wat leeft... te verdelgen; alles wat op de aarde is, zal omkomen. Maar met u zal Ik mijn verbond oprichten, en gij zult in de ark gaan, gij en uw zonen en uw vrouw en de vrouwen van uw zonen met u... En Noach deed het; geheel zoals God het hem geboden had, deed hij" (Gen. 6:9-22).

"Hij heeft de aarde op haar grondslagen gevestigd, zodat zij nimmermeer wankelt. De waterdiepte - Gij hebt haar als met een kleed bedekt, boven de bergen stonden de wateren; zij vluchtten voor uw dreigen, zij haastten zich weg voor de stem van uw donder; bergen rezen op, dalen zonken neer op de plaats waar Gij hun grondslag hebt gelegd.

Gij hebt een grens gesteld, die zij niet overschrijden: zij zullen de aarde niet weer bedekken" (Ps. 104:6-9).

Door de oorspronkelijke zondeval kwam de aarde in de macht van de Boze, d.w.z. van Satan zelf, maar het is alsof God de mens toch nog een gelegenheid geeft om zelf, met eigen kracht, wijsheid en vernuft, alles weer in goede banen te leiden. God weet wel beter, maar als Hij de mens zo zijn gang laat gaan, dan is dat om hem er ten enenmale van te overtuigen, dat hij er totaal niets van terecht brengt. De mens kan dan tot inkeer komen en zich oprecht tot God bekeren; zoniet dan is zijn oordeel onvermijdelijk.

Jaren en eeuwen gingen voorbij, en er waren er steeds enkelen, die oprecht "met God wandelden", zoals Henoch (Gen. 5:22-24), maar uiteindelijk was de verwording zó algemeen en zó ontzettend, dat er, onder de vele miljoenen, die ondertussen de aarde bevolkten, nog maar één man was, die met zijn gezin God liefhad en diende...

Die man, Noach, moest een "ark" bouwen, d.w.z. een vaartuig, dat meer leek op een gigantische kist. Het ging er maar om dat de ark, al drijvende, aan vele, vele dieren én aan Noach en gezin, totaal aan acht personen, behoud en veiligheid zou bieden. Noach en zijn zoons hebben daar lange jaren aan gewerkt, ongetwijfeld tot spot van hun medeburgers, maar tenslotte kwam het moment dat alle vertegenwoordigers van de dierenwereld, voor wie er ruimschoots plaats was, mét alle voorzieningen, én die acht mensen, aan boord waren...

Dat luidde het verschrikkelijke oordeel in. Sinds de schepping had het nog nooit geregend; een damp steeg op uit de aarde (Gen. 2:6), waardoor overal de aardbodem voldoende bevochtigd werd. Nu echter begon het plotseling te regenen; veertig dagen lang viel er een ononderbroken slagregen. Tegelijkertijd moest de hele planeet de meest onvoorstelbare paroxismes verduren - ongekende aardbevingen en aardverschuivingen, tsunami's met gigantische overstromingen, vulkaanuitbarstingen, orkanen - het ging maar door... De vele miljoenen dieren die op elk werelddeel plotseling de dood vonden én op slag a.h.w. hermetisch begraven werden, vindt men tot aan de dag van vandaag overal terug als fossielen.

Na vijf maanden, toen het hoogtepunt bereikt was en de waterstand begon te dalen, bleef de ark vastzitten in het Ararat gebergte, in het huidige Turkije. Daar begon God iets nieuws; Noach en zijn drie zonen werden de stamvaders van de mensheid. Na de verschrikkingen van het

oordeel, met een schoongewassen aarde, leek het dat de acht opvarenden met optimisme de toekomst tegemoet konden gaan. Zou deze “nieuwe” mensheid echt deze “nieuwe” aarde mét God kunnen besturen? Al gauw bleek het tegenovergestelde. De vloek van de zonde was niet verdwenen!

DE TORENBOUW VAN BABEL

"Laten wij ons een stad bouwen met een toren, waarvan de top tot de hemel reikt en laten wij ons een naam maken, opdat wij *niet* over de hele aarde verstrooid worden" (Gen. 11:4).

Opnieuw verstrijken de jaren, maar de honderden, de duizenden, de honderdduizenden - in plaats van zich te verspreiden, zoals God gezegd had - kiezen er voor om allen demonstratief bij elkaar te blijven. Ze beginnen een grote stad met bijbehorende toren te bouwen. Latere torens van dit soort zijn nog steeds te vinden in het hedendaagse Iraq; nu heet zo'n toren "ziggurat". Dit specifieke karwei werd bekend als de "torenbouw van Babel".

We kunnen van die bouw leren, niet van het bouwen zelf, maar van wat de mensen daarbij overleggen. Ze laten hun gedachten en motieven zien, en die komen neer op twee dingen: 1) Ze willen in hun eigen naam werken en niet namens God, oftewel, in zijn naam.

2) Ze willen bij elkaar blijven en niet uitzwermen over de aarde.

Voor de eerste keer in de geschiedenis duikt hier de "verenigde mensheid" op, die wél het bestuur over de aarde wil, maar dan in eigen naam en op eigen manier.

Wil de mensheid dat echt? Goed, God zal hun de gelegenheid geven, maar nu nog niet. God wil eerst beginnen met de voorbereidingen om zijn belofte aan Adam en Eva waar te maken. Daarom maakt Hij, met de algehele spraakverwarring, een eind aan deze bouwactiviteiten.

Alle groepen die dezelfde taal spreken vertrekken in verschillende richtingen. Eén grote groep, die het oorspronkelijke Chinees spreekt, pakt z'n biezen en gaat in oostelijke richting. Het kan ze jaren gekost hebben. Het Himalayagebergte moeten ze links laten liggen om tenslotte in het huidige China terecht te komen.

Er is nu aan het licht gekomen dat in de oorspronkelijke Chinese lettertekens allerlei elementen verwerkt waren, die een nauwe relatie

bewaarden met de bijbelse prehistorie van "schepping", "eerste mensenpaar", "slang", "boom", "zondeval", "zondvloed", "redding", "ark", "acht mensen aan boord", "altaar", "offerande", "torenbouw", enzv.

ISRAËL - HET UITGEKOZEN VOLK

"Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden" (Gen. 12:2-3).

"Het heil is uit de Joden!" (Joh. 4:22).

Nadat God een eind gemaakt heeft aan de torenbouw van Babel, gaat Hij verder met de uitwerking van zijn plannen. Die behelzen het vormen van een volk en het installeren daarvan in een land. Dat moet een heilig volk in een heilig land worden, want God zelf wil daar gaan "wonen". Het land zal een bruggehoofd vormen van waaruit Hij zijn verdere plannen zal uitvoeren en het volk zal daarvoor zijn instrument zijn. Dit wordt het volk Israël, in het land Israël.

God kiest Abram uit (later Abraham), nog in hetzelfde hoofdstuk van de torenbouw van Babel. Abraham is een Semiet, d.w.z. een nakomeling van Sem, Noach's tweede zoon. Samen met Isaäk, zijn zoon, en Jakob, zijn kleinzoon, ontvangt hij grote beloften: "De menigte van jullie nakomelingen zal in het land Israël wonen, en door hén zal Ik alle geslachten op aarde zegenen" (Gen. 22:17; 26:3, 24).

Via een hongersnood komen de nazaten van deze drie mannen in Egypte terecht. Zij breiden zich geweldig uit, komen daardoor dan ook onder zware druk te staan. Het begint er op te lijken dat God hen vergeet, maar dan kiest Hij Mozes uit en, in opdracht van God (Exodus 3:6-10), leidt deze het volk, na vier eeuwen, Egypte uit en de Sinai-woestijn door, op weg naar Kanaän, het beloofde land van Israël.

Maar het is onder leiding van Jozua, de opvolger van Mozes, dat de Israëlieten Kanaän veroveren en er gaan wonen. Het is aan hen beloofd en ze nemen het nu in bezit. Helaas, door eigen schuld maken zij nog veel ellende mee, nl. in het tijdperk van een lange reeks leiders - richteren genoemd - van Jozua tot en met Samuel. Maar God blijft trouw en, na een eerste koning, Saul, geeft Hij hun David als koning.

Het is Samuel, Gods trouwe dienaar, die de jonge David moet zalven tot koning (1 Samuel 16). Samuel had daarbij zo zijn eigen gedachten en voorkeur, maar de gebeurtenis laat zien dat werken mét God alleen mogelijk is als we dit principe huldigen: **“Het komt... niet aan op wat de mens ziet; de mens... ziet aan wat voor ogen is, maar de HEER ziet het hart aan!”**

David verslaat alle vijanden en legt de basis voor een geweldig rijk. Salomo, David's zoon, volgt hem op en krijgt de opdracht een tempel voor God te bouwen in Jeruzalem. Land en volk zijn dan zó als God het bedoeld heeft, heilig; en Hij bezegelt deze situatie door zijn intrek te nemen in de tempel. Dit wordt voor iedereen duidelijk, doordat de Heerlijkheid van God op zichtbare wijze de tempel vult (1 Koningen 8:10-11).

Nu is het volk Israel, Gods instrument, geformeerd.

Nu is het land Israel gereed. Nu kan God vanuit dit land en door dit volk zijn verdere plannen ontplooiën.

ISRAËL - DE HEERLIJKHEID VERTREKT

"Ik zal u wegslingeren uit dit land" (Jeremia 16:13).

"De toorn van de HEER is tegen dit land ontbrand om daarover heel de vervloeking te brengen, die in dit boek opgetekend staat: de HEER heeft hen in toorn en grimmigheid en grote verbolgenheid uit hun land gerukt en hen weggeslingerd naar een ander land, zoals dit thans het geval is" (Deuteronomium 29:27-28).

Vanuit land en volk van Israel kan God verder werken. Helaas blijkt al snel, dat Salomo en zijn volk niet standvastig zijn. Ze laten God los en volgen hun eigen ideeën. God doet er van alles aan. Hij geeft goede koningen en stuurt betrouwbare profeten, die dikwijls hun leven op het spel zetten. Dan luistert het volk weer een tijd naar Hem. Uiteindelijk helpt dat evenmin en maakt God een eind aan het nationale bestaan van zijn volk. Israel gaat in ballingschap.

De schrijvers van het Oude Testament vertellen ons van alles over dit eind. In de boeken Koningen en Kronieken laten ze ons in het kort het feit en de oorzaak ervan zien (2 Kronieken 26:15-20). De profeet Jeremia verschaft verdere details (Jer. 39), maar het is vooral de profeet Ezechiël, die achter de schermen mag kijken, en ons zodoende een diep inzicht over dit eind geeft.

In visioenen laat God Ezechiël niet alleen zien wat er aan de hand is, maar ook hoe alles afloopt. Ezechiël ziet de Heerlijkheid van God in de tempel in Jeruzalem, dezelfde, die ten tijde van Salomo in de tempel zijn intrek nam (Ez. 8:4). God laat hem de afschuwelijke dingen zien die daar gebeuren (Ez. 8:5-18). Vervolgens ziet hij de straf die over Jeruzalem komt (Ez. 9). Nebukadnezar, de heidense koning van Babel, verovert de stad, verwoest de tempel, doodt velen van de bevolking en neemt de rest mee in ballingschap (2 Kron. 36:17-20). Tenslotte ziet Ezechiël hoe de Heerlijkheid van God vertrekt (Ez. 10 & 11).

Aangrijpend menselijk is dit vertrek! God zit al in zijn "voertuig", rechts van de tempel, klaar om te vertrekken. Dan stapt God uit en gaat naar de drempel van zijn huis (Ez. 10:3-4) om als het ware nog één keer rond te kijken, net als wij mensen zouden doen. Daarna stapt God weer in, houdt bij de Oostpoort stil voor een laatste detail (Ez. 10:18-19) en vertrekt dan definitief (Ez. 11:22-23).

Gods Heerlijkheid vertrokken uit Jeruzalem! Wij beseffen dat misschien niet zo, maar dit is wereldschokkend. Voor de heidense volken is Jeruzalem eenvoudig de zoveelste stad die Nebukadnezar inneemt. Voor de vromen in Israël betekent het dat hun leven op zijn kop staat. Maar het zijn de kenners van Gods Woord die zich realiseren wat de wereldomspannende betekenis is van deze feiten.

God is bezig de aarde onder de regering van de mens te brengen. Hij heeft daarom Israël geformeerd als een heilig volk in een heilig land. Hij heeft dat bezegeld met zijn Heerlijkheid, en die vertrekt nu! Dat betekent het eind van dit deel van Gods plan. Ogenschijnlijk is God met één klap dus weer evenver als toen Hij 1300 jaar daarvoor met Abraham begon!

ISRAËL - IN DE TIJDEN VAN DE HEIDENEN

"Veel dagen zullen de Israëlieten blijven zitten zonder koning... Daarna zullen de Israëlieten zich bekeren, en de HEER, hun God, zoeken, en David, hun koning, en bevende komen tot de HEER en tot zijn heil - in de dagen der toekomst" (Hosea 3:4).

"En Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn" (Luc. 21:24).

Met het vertrek van de Heerlijkheid uit Jeruzalem en de verwoesting

van de stad, begint er een nieuw tijdperk. God heeft Israël als instrument opzijgezet, en de aarde wordt overgelaten aan de volken buiten Israël. Hij blijft zich echter bezighouden met andere delen van zijn plan. In de bijbelse volkenkunde gaat het vooral om dat ene volk, Israël, maar alle andere volken, "heidenen" genoemd, hebben hun plaats. De tijden, waarin Israël geen koninkrijk is - onder het Huis van David - en geen tempel en priesterschap heeft, worden de "tijden der heidenen" genoemd.

Nu God Israël opzij gezet heeft als zijn instrument kan Israël niet meer optreden in zijn naam en zich niet meer beroepen op zijn gezag. Maar Israël blijft wél Gods volk! In al de eeuwen sinds de Babylonische, en later de Romeinse ballingschap, zorgt God ervoor, dat zij niet uitgeroeid worden. Het boek Esther is een treffende illustratie. In het hele boek komt de naam van God niet voor, maar uit alles blijkt, dat Hij er is! Hij blijft het volk beschermen, maar... van achter de schermen.

God troost zijn volk zelfs in deze tijd. Hij zegt, dat Hij een Redder zal sturen, de Messias (Jer. 23:5-6). Hij zal hun situatie dan veranderen en hen terugbrengen in hun land (Jer. 33:25-26; 16:14-15).

Een paar keer in de geschiedenis heeft het er op geleken dat de tijden der heidenen voorbij waren. Steeds bleek dit toch niet het geval te zijn. Nog nooit is er, na de inname van Jeruzalem door Nebukadnezar, een situatie geweest van volkomen herstel, van een heilig volk in een heilig land, verzegeld met de Heerlijkheid van God.

Na 70 jaar ballingschap in Babel keert een gedeelte van het volk Israël terug naar Jeruzalem en bouwt de tempel weer op (Ezra 6:14-16). Maar de Heerlijkheid van God keert niet terug. De profeet Haggai troost het volk, maar spreekt alleen over een toekomstige heerlijkheid (Haggai 2:10). En de profeet Daniël moet zeggen, dat het niet om een ballingschap van 70 jaar gaat, maar om een periode die uiteindelijk véél langer zal blijken! (Dan. 9:24-27).

Dan, als de eeuwen voorbij zijn gegaan, en we van het Oude Testament in het Nieuwe zijn beland, komt het ogenblik, dat Jezus Christus in eigen persoon het toneel betreedt. Hij maakt veel profetieën waar. Daardoor wordt het de Joden op onmiskenbare wijze duidelijk, dat Hij de beloofde Messias is, de Nieuwe Mens (Matteüs 11:2-6; Jes. 61:1-3). Israël echter herkent en érkent Hem niet (Joh. 1:11; 12:37). Het blijkt dan dat dit optreden van Jezus Christus, met inbegrip van zijn dood en opstanding, al evenmin het eind van de tijden der heidenen betekent.

Tenslotte wordt in 1948 de staat Israël officieel uitgeroepen, en is in 1967 heel Jeruzalem ingelijfd. Het volk bouwt aan een nationaal bestaan en streeft naar internationale erkenning. Land en volk zijn echter nog niet heilig, de Heerlijkheid van God woont nog niet in de tempel. Voorlopig is het Israël zelfs onmogelijk de nieuwe tempel te bouwen. Ook nu is er nog geen eind aan de tijden der heidenen.

DE VOLKEN IN DE TIJDEN VAN DE HEIDENEN

"Waarom woelen de volken en zinnen de natiën op ijdelheid?

De koningen der aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samen tegen de HEER en zijn gezalfde: Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen!" (Ps. 2:1-3).

"Aldus heeft de HEER tot mij gezegd: Ik blijf rustig en zie uit mijn woonplaats toe" (Jes. 18:4).

Bij de torenbouw van Babel liet de verenigde mensheid al zien wat zij wilde: De aarde besturen op hun manier en in hun naam, onafhankelijk van God.

Na het falen van Israël en nadat het als natie door God opzijgezet is, geeft Hij de mensheid opnieuw een kans. Ook nu zal weer duidelijk worden hoe zij het er af brengen met hun bestuur over de aarde. We zien in deze periode allerlei machtsblokken ontstaan, en voortdurend trachten ze een nieuwe "toren van Babel" te bouwen. Steeds weer proberen ze het bestuur over de aarde in handen te krijgen, maar dan buiten God om...

Dat God de mensheid zijn gang laat gaan, betekent echter niet dat de mensen maar alles kunnen doen wat zij willen. Soms lijkt het er wel op, maar het is God die autoriteiten aanstelt en ze afzet (Rom. 13:1). Soms moeten ze speciale karweien voor Hem opknappen. Een enkele keer weten ze dat (2 Kron. 35:21), maar meestal zijn ze zich dat niet bewust en pochen op hun eigen kracht (Jes. 10:5-11, 15). God houdt echter alles in zijn hand en het is alleen binnen de speelruimte, die Hij hun geeft, dat zij hun gang kunnen gaan.

GOD IN DE TIJDEN VAN DE HEIDENEN

"Het is Mij te gering dat gij Mij tot een knecht zou zijn om de stammen van Jacob weer op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik stel u tot een licht der volken opdat mijn heil reike tot het einde der aarde" (Jes. 49:6).

God laat de volken in deze wereld hun gang gaan, terwijl Hijzelf aan zijn eigen plannen werkt. Hij gebruikt deze tijd om Jezus Christus in de wereld te brengen - Jezus Christus, waarachtig God (1 Joh. 5:20), maar... God geopenbaard in het vlees (Joh. 1:1, 14). Hij heeft deel gekregen aan vlees en bloed (Hebreeën 2:14-15), m.a.w. Hij is ook waarachtig mens.

Jezus Christus heeft geen menselijke vader, maar wordt geboren als alle kinderen. Hij groeit op en begint als volwassen mens zijn openbare dienst. Hij demonstreert in zijn optreden dat Hij afhankelijk is van zijn Vader, en dat ook *wil* zijn (Joh. 5:19). Hij is "de getrouwe Getuige" (Openbaring 1:5), die niet over zichzelf spreekt, maar getuigt van wat Hij heeft gezien en gehoord. Hij neemt geen eigen initiatieven, maar doet wat zijn Vader voor Hem heeft heslist (Joh. 4:34).

Jezus Christus is in alles afhankelijk van God, maar het tegenovergestelde is waar van het volk Israël en de overige volken. Zij willen onafhankelijk zijn van God. Zij bieden tegenstand aan ieder die daar niet aan mee doet. Om die reden hebben Israël en de volken Jezus Christus niet herkend en ook niet erkend (Joh. 12:37). Het is erop uitgedraaid dat zij Hem gezamenlijk gekruisigd hebben (Hand. 2:22-23).

Jezus Christus is niet alleen afstammeling van Adam, Hij vertegenwoordigt hem ook als "laatste Adam" (1 Korintiërs 15:45). In Hem eindigt de eerste mens, d.w.z. in zijn dood eindigt het hele menselijke geslacht van Adam. Maar Hij staat op uit de doden. De opgestane Christus is "de tweede mens". In zijn opstanding wordt het tweede menselijke geslacht geboren (1 Kor. 15:47).

Jezus Christus is het Zaad, dat God Adam en Eva beloofd had (Gen. 3:15), én de Messias, die God Israel had toegezegd (Jer. 23:5-6). De Vader heeft Hem na zijn dood en opstanding aan zijn rechterhand gezet, en daar wacht de Christus nu totdat God door Hem al zijn plannen volledig gaat uitvoeren (Heb. 1:13).

EEN NIEUW VOLK UITGEKOZEN

"Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht: u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in zijn ontferming aangenomen" (1 Pet. 2:9-10).

Al vóór de grondlegging van de wereld was het God's bedoeling om nóg een speciaal volk te hebben als eigendom (Efeziërs 1:4); een volk dat zou schijnen met zijn licht in een duistere wereld. God, in zijn wijsheid, wist dat Israël - zijn eerstgeborene (Ex. 4:22) - zijn eigen Messias zou kruisigen, en ook zijn opstanding niet zou aanvaarden, met als gevolg dat zijn volk duizenden jaren lang niet zou voldoen aan zijn plannen. Voor die lange, lange tijd - de tijden van de heidenen - had God een ander volk nodig, dat zou bestaan uit mensen afkomstig uit al die volken, rassen, stammen en talen (Israël inbegrepen).

Dit moesten mensen zijn die stuk voor stuk een persoonlijke ontmoeting hadden gehad met de Opgestane Christus en zich aan Hem hadden uitgeleverd (Joh. 1:12-13). Het ging dus niet om een etnisch volk, maar om een volk met puur geestelijke banden. Zij worden in de bijbel aangeduid als **"allen die allerwege de naam van onze Here Jezus Christus aanroepen"** (1 Kor. 1:2). Het zijn discipelen van Christus. Het begon met die twaalf discipelen die Jezus rond zich verzamelde, later "apostelen" genoemd. Zij begonnen het Evangelie van Christus uit te dragen, het grote werk van de Heilige Geest. Later voegden nog anderen zich daarbij, zoals Barnabas, Paulus, Timotheüs, enzv.

Dit nieuwe volk van God wordt door Christus en de apostelen **"Ekklesia"** genoemd, meestal vertaald als "Gemeente", d.w.z. het totaal van alle gelovigen in Christus samen, en door alle tijden heen. Het woord "gemeenten", daarentegen, wordt gebruikt om de groepen gelovigen aan te duiden, die actief ergens bijeenkomen om samen, op plaatselijke basis, de banden met de levende Christus te versterken door gebed en bijbellezen; door samen te zingen tot zijn eer en ook door samen getuigenis te geven, hetzij onder elkaar of richting buitenwereld.

Dat zingen, dat doen ze in de hemel nog steeds, met name in aanbidding van het "Lam van God" (één van de benamingen van Christus). Hij is het die hen door zijn dood aan het kruis voor altijd

vrijkocht van de zondemacht: **"Gij zijt geslacht en Gij hebt hen voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde"** (Op. 5:9-10).

Zoals de Gemeente begon op de Pinksterdag bij de "neerdaling" van Gods Geest op 120 discipelen in Jeruzalem (Hand. 2), zo zal er, wanneer de Gemeente voltallig is, een grote "opname" plaatsvinden. Diezelfde Geest van God neemt de gehele Gemeente van "vrijgekochten" plotseling, in een oogwenk, weg van deze aarde om eindelijk haar Heer, het Lam van God, te ontmoeten, bij Hem haar intrek te nemen, en nooit meer van zijn zij te wijken (1 Kor. 15:51-55; 1 Tessalonicenzen 4:13-18).

DE AFSLUITING

"De koningen van de aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samen tegen de HEER en zijn gezalfde."

"Die in de hemel zetelt, spreekt: Ik heb immers mijn koning gesteld over SION, mijn heilige berg" (Ps. 2:2, 6).

Het hier bovenstaande werd reeds door Koning David geconstateerd; hoe veel te meer valt het te constateren in de tijden der heidenen. De verenigde mensheid tracht het bestuur over de hele aarde in handen te krijgen. Het nog steeds niet "bekeerde" Israël zal proberen aan het hoofd daarvan te staan om, in eigen kracht, Gods belofte waar te maken, nl. dat zij het hoofd is en niet de staart van de volken (Deut. 28:13). In uitdaging van God en in volkomen onafhankelijkheid van Hem moeten de plannen lukken.

De grote Uitdager, aan het hoofd van de verenigde naties, is de Antichrist, ook genoemd "een vorst die komen zal". Zijn verbond met de beslissende elite van Israël baant de weg tot de heropbouw van Israëls tempel (Dan. 9:26-27). Voor 3½ jaar schijnt alles wonderbaarlijk goed te lopen: "Het is alles vrede en rust!" (1 Tes. 5:3). Dan barst de bom; de Antichrist, gezeten in de tempel te Jeruzalem, verklaart zichzelf de Messias en eist aanbedding van Israël en de volkeren (2 Tes. 2:3-5). De verbondsperiode van zeven jaar, aangekondigd in Daniel 9, krijgt nú vooral het afschrikwekkende karakter waarvan Jezus sprak: "Er zal dan een **grote verdrukking zijn**, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal" (Mat. 24:21).

Het streven om te komen tot een effectieve nieuwe wereldorde loopt dus uit op het tegenovergestelde: een totale wetteloosheid in openlijke opstand tegen God. God zelf zal dan **zijn** oplossing geven, en wel door Jezus Christus, die voor de tweede keer het wereldtoneel betreedt (Hand. 3:19-21). Terwijl Israël wordt gedecimeerd in het hele gebeuren van de slag van Harmagedon, teruggebracht tot één derde van het gehele Jodendom (Zacharia 13:8-9), keert haar waarachtige Messias zich, in zijn macht en majesteit, tot al die harten van Abraham's kinderen. Eindelijk staan ze onvoorwaardelijk voor Hem open. HIJ openbaart zich en redt zijn volk uit al haar benauwdheid, precies zoals de profetie het al eerder gezegd had: **"Groot is die dag, zonder weerga; een tijd van benauwdheid is het voor Jakob; maar daaruit zal hij gered worden!"** (Jer. 30:7; Rom. 11:26-27). "Jakob" is de oorspronkelijke naam van Israël, die door God nog dikwijls gebruikt wordt (alleen in Jesaja al 37x).

"In de komende dagen zal Jakob wortel schieten, Israël bloeien en uitspruiten, zodat zij de wereld met vruchten vervullen" (Jes. 27:6). **"Jubelt, gij hemelen, want de HEER heeft het gedaan; juicht, gij diepten der aarde, breekt uit in gejubel, gij bergen, gij woud met alle geboomte daarin, want de HEER heeft Jakob verlost en Hij verheerlijkt zichzelf in Israël"** (Jes. 44:23).

Jezus Christus heeft op aarde geleefd en gewerkt in volledige afhankelijkheid van zijn Vader. Uit liefde tot God is Hij tot het eind toe daarmee doorgedaan, ook al kostte dat Hem zijn leven. Meer dan eens klonk de stem uit de hemel: "Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb" (Mat. 17:5). Nu, aan het eind van de Grote Verdrukking, laat God zien dat: "Jezus Christus is de Nieuwe Mens, de tweede Mens, die uit de hemel is" (1 Kor. 15:47-49). In Hem bereikt God zijn doel! (Jes. 53:10b).

Maar als de apostel Paulus het in 't genoemde hoofdstuk heeft over de "tweede Mens", dan doet hij dat met betrekking tot de Gemeente, het tweede volk van God. M.a.w. God bereikt zijn doel in Christus, éérs te midden van dat tweede volk, zijn Gemeente, dán, zij het op volkomen andere wijze, te midden van zijn oorspronkelijke volk, Israël.

Zoals in Matteüs 13 de gelijkenis van de "schat in de akker" eerst verteld wordt, maar direkt daarop die van de "kostbare parel", zo vinden we in het Nieuwe Jeruzalem van Openbaring 21 eerst de beschrijving van het 12-delige fundament - de onvoorstelbare schat - en vervolgens

die van de 12 poorten - "kostbare paalen". Respektievelijk dragen zij de namen van de twaalf apostelen en van de twaalf stammen van Israël.

God laat ons dus niet in het onzekere over de terugkeer van Jezus Christus en het herstel van orde en gezag dat daarmee samenhangt. Allelei mensen laat Hij daarover vertellen in de Bijbel. Ieder van hen mag weer een andere kant laten zien. De apostel Johannes, bijvoorbeeld, de schrijver van het boek Openharing of Apocalyps, stelt ons Jezus Christus voor als het "Lam". Hij mag laten zien hoe dit Lam op de berg SION staat en met de verenigde mensheid afrekent (Ps. 2:5-6; Op. 6:15-17; 14:1).

De profeet Zacharia vertelt veel dingen die voor het volk Israël van enorm belang zijn. Hij beschrijft hoe Jezus Christus als de beloofde Redder op de Olijfberg zal staan (Zach. 14:3-4) en hoe Hij daar zijn triomfante lijke intocht in Jeruzalem zal aanvangen (Zach. 9:9-10; Mat. 21:1-11).

Zoals de profeet Ezechiël éérsst moest schrijven over het troosteloze vertrék van "de Heerlijkheid" uit de tempel, uit Jeruzalem en uit Israël, zo mag hij nú laten zien, dat de terugkomst van Jezus Christus betekent dat de Heerlijkheid terugkomt! Hij schrijft over de Heerlijkheid van God (Heb. 1:3), dat zij komt uit oostelijke richting (Ez. 43:2). De Olijfberg ligt ten oosten van Jeruzalem. De Heerlijkheid gaat door de Oostpoort (Ez. 43:4) en neemt dan definitief zijn intrek in de tempel (Ez. 43:5; 48:35).

Het eerste effect van de terugkomst van Jezus Christus betreft volk en land van Israël. Het volk herkent nu in Hem de beloofde Messias en bekeert zich tot God (Zach. 12:10). Het land wordt gereinigd en voor de dienst van God klaargemaakt (Zach. 13:1-2). Eindelijk is het volk dan geworden tot het instrument dat God kan gebruiken. Jeruzalem en het land worden de geografische basis vanwaar God zijn wereldwijde werk kan doen.

De gehele profetie van Jesaja 9 wordt vervuld: "Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht. Gij hebt het volk vermenigvuldigd, zijn vreugde groot gemaakt; het verheugt zich voor uw aangezicht als met de vreugde bij de oogst, zoals men juicht bij het verdelen van de buit. Want het juk dat het drukte, en de stang op zijn schouder, de roede van zijn drijver, hebt Gij verbroken als op Midjansdag. Want elke schoen die dreunend stamp, en elke mantel, in bloed gewenteld, zal verbrand worden, een prooi van het vuur. Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt

hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. **Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid".**

Jezus Christus, dé Mens, neemt het bestuur over de aarde in handen (Op. 11:15). Israel is zijn instrument. **Het** volk is het hoofd geworden van **de** volken. Vanuit Israel, vanuit Sion, zal de wet uitgaan, vanuit Jeruzalem het Woord van de HEER (Jes. 2:3). Jeruzalem is het centrum van de aarde geworden. Gods doel is bereikt!

En de Gemeente? Eén detail van Zacharia is voor **ons** van groot belang, d.w.z. voor de Gemeente van Gods vrijgekochten. Zacharia vertelt namelijk ook: "En de HEER, mijn God, zal komen, **alle heiligen met Hem**" (14:5; zie ook: Col. 3:4). Dat betekent eenvoudig dat alle ware gelovigen, die in de grote Opname hun intrek bij Hem namen, **niet** achterblijven in de hemel wanneer Hij naar de aarde terugkeert om orde op zaken te stellen, om de reddende Messias voor Israël te zijn, de rechtvaardige Rechter voor de natiën (Mat. 25:31-46), en de Koning der koningen voor duizend jaar in Jeruzalem. De vrijgekochten van het Lam vergezellen Hem om mét Hem te regeren. "De heerscharen, die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, gehuld in wit en smetteloos fijn linnen" (Op. 19:16). "En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb" (Op. 2:26-27). Het Lam heeft "hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde" (Op. 5:9-10). "En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven... Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar **zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen**, [die] duizend jaren" (Op. 20:4-6).

Duizend jaar duurt deze Godsregering! (Op. 20:1-7). Daarna komen de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Daarover heeft God minder bekend gemaakt, maar het zal zijn: "**Wat geen oog heeft gezien en wat geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben!**" (1 Kor. 2:9). Gods wegen zijn nu eenmaal hoger dan onze wegen en zijn gedachten hoger dan onze gedachten (Jes. 55:9), zodat we kunnen zeggen:

**"O, diepte van rijkdom, van wijsheid
en van kennis van God,
hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen
en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!**

**Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen:
Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid!
Amen!"**

(Rom. 11:33-36).

God is getrouw,

zijn plannen falen niet,

Hij kiest de zijnen uit,

Hij roept die allen.

Die 't heden kent,

de toekomst overziet,

laat van zijn woorden

geen ter aarde vallen;

en 't werk der eeuwen,

dat zijn Geest ompant,

volvoert zijn hand!